

Teste REZOLVATE **de Limba și Literatura** **română** **pentru reușita** **la examenul de** **TITULARIZARE**

- ✓ **Pregătire rapidă și eficientă**
- ✓ **Reușită GARANTATĂ**
- ✓ **Fără stres**
- ✓ **Fără emoții distructive**

Probă scrisă

LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

– Profesori –

Varianta 1

- Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă zece puncte din oficiu.
- Timpul de lucru efectiv este de patru ore.

SUBIECTUL I

(30 de puncte)

Elaborați un eseu structurat, de 900-1500 de cuvinte, în care să motivați încadrarea liricii lui Tudor Arghezi într-o perioadă sau într-un curent cultural/literar.

În elaborarea eseului, veți avea în vedere:

- menționarea a patru trăsături ale perioadei sau ale curentului cultural/literar, care se regăsesc în lirica lui Tudor Arghezi; **4 puncte**
- ilustrarea a două dintre trăsăturile menționate, valorificând două texte poetice aparținând lui Tudor Arghezi; **4 puncte**
- evidențierea modului în care se reflectă tema și viziunea despre lume în cele două texte poetice alese; **4 puncte**
- prezentarea câte unei particularități de limbaj din fiecare text poetic ales; **4 puncte**
- susținerea unei opinii despre lirica lui Tudor Arghezi, valorificând mesajul din următoarea secvență critică: „Tudor Arghezi este poetul român de după Eminescu, cu cel mai mare prestigiu și, totuși, cel mai controversat. El s-a impus conștiinței publice într-un fel paradoxal; audiența extraordinară de care s-a bucurat s-a datorat, la început, mai mult faptului de a fi fost respins decât acceptat. Istoria literară păstrează urme evidente ale „conflictului” dintre poet și publicul său; mai greu de explicat este că rezistența a venit de obicei din partea intelectualilor, a poezilor înșiși, a detractorilor. (Nicole Manolescu, *Metamorfozele poeziei*)” **4 puncte**

Notă!

Ordinea integrării reperelor în cuprinsul eseului este la alegere.

Pentru **conținutul** eseului se acordă 20 de puncte (câte 4 puncte pentru fiecare cerință/reper); pentru **redactarea** eseului se acordă 10 puncte (organizarea ideilor în scris – 2 puncte; abilitățile de analiză și de argumentare – 2 puncte; utilizarea limbajului de specialitate – 2 puncte; utilizarea limbii literare – 1 punct;

respectarea normelor de exprimare, de ortografie și de punctuație – 2 puncte; respectarea precizării privind numărul de cuvinte – 1 punct).

În vederea acordării punctajului pentru redactare, eseu trebuie să aibă minimum 900 de cuvinte.

Subiectul al II-lea

(30 de puncte)

Citiți textul următor:

Când eram mic venea pe la noi unul Cârstache a lui Dumitrache cu câte-o carte sub braț, seara, se așeza lângă lampă și ne citea la toți, și toată lumea îl asculta, și tata și mama și frații mei vitregi, care erau prieteni cu el... Nimeni nu mi-a stârnit mai târziu, în materie de carte, mai multă admirație decât Cârstache ăsta... Mi se părea un mare învățat, cum stă el cu cojocul pe el lângă lampă și ne dezvăluia formidabilele peripeții dintr-o lume fantastică, în care caii aveau glas ca oamenii, și vulturul cerea viteazului pe care îl scăpa de pe tărâmul celălalt să-i dea carne așa cum se înțeleseseră, și cum ăsta nu mai avea, și atunci și-a scos sabia și și-a tăiat din pulpă și i-a dat... Dar stai să vezi că pe urmă Cârstache închidea cartea! Gata! Altădată, ne spunea, cu toate că îl rugam toți să ne mai citească măcar una...

(Marin Preda, *Marele singuratic*)

Scrieți răspunsul pentru fiecare dintre cerințele de mai jos:

1. Prezentați o funcție a comunicării identificată în textul dat. **3 puncte**
2. Motivați utilizarea virgulelor în încadrarea secvenței „...în care caii aveau glas ca oamenii”. **3 puncte**
3. Notați câte un sinonim potrivit pentru sensul din text al cuvintelor: *învățat*, *formidabile*, *peripeții*, *a scăpa*. **3 puncte**
4. Construiți trei enunțuri pentru a ilustra polisemia cuvântului *a tăia*, precizând sensul acestuia în fiecare context. **3 puncte**
5. Explicați modul de formare al fiecăruia dintre cuvintele: *învățat*, *altădată*, *viteazului*. **3 puncte**
6. Precizați ce parte de vorbire este fiecare dintre cuvintele următoare: *seara*, *celălalt*, *gata!* **3 puncte**
7. Exemplificați, prin enunțuri, trei valori morfologice distincte ale cuvântului *o*, precizându-le. **3 puncte**
8. Menționați funcția sintactică a cuvintelor subliniate din secvența: „și vulturul cerea viteazului pe care îl scăpa de pe tărâmul celălalt să-i dea carne așa cum se înțeleseseră, și cum ăsta nu mai avea, și atunci și-a scos sabia și și-a tăiat din pulpă și i-a dat.” **3 puncte**

9. Prezentați, în 30-70 de cuvinte, valoarea expresivă a timpului imperfect

în textul dat.

3 puncte

10. Transcrieți două propoziții subordonate diferite din fraza următoare: „Când eram mic venea pe la noi unul Cârstache a lui Dumitrache cu câte-o carte sub braț, seara, se așeza lângă lampă și ne citea la toți, și toată lumea îl asculta, și tata și mama și frații mei vitregi, care erau prieteni cu el.”, precizând felul acestora.

3 puncte

Subiectul al III-lea

(30 de puncte)

Alegeți una dintre următoarele secvențe din programele școlare în vigoare:

4. Utilizarea corectă și adecvată a limbii române în producerea de mesaje scrise, în diferite contexte de realizare, cu scopuri diverse

Competențe specifice	Conținuturi asociate
4.4 utilizarea corectă a flexiunii nominale și verbale în textul scris, utilizând corect semnele ortografice și de punctuație	<p>– părțile de vorbire flexibile (verbul, substantivul, pronumele, numeralul, adjectivul) și neflexibile (adverbul, prepoziția, conjuncția, interjecția); relații și funcții sintactice;</p> <p>– construirea corectă și expresivă a unui text din punct de vedere sintactic; utilizarea adecvată a formelor verbale în raport cu cronologia faptelor relatate; utilizarea conectorilor adecvați la nivelul propoziției și al frazei; folosirea unor grupuri verbale și nominale pentru a spori expresivitatea comunicării; ortografierea unor structuri verbale și nominale;</p>

Programe școlare, Limba și literatura română, Clasele a V-a – a VIII-a, aprobate prin ordinul ministrului nr.5097/09.09.2009, clasa a VII-a

3. Situarea în context a textelor studiate prin raportarea la epoca sau la curente culturale/literare

Competențe specifice	Conținuturi		
	Trunchi comun	CD Tip A	CD Tip B
3.1 Analiza relațiilor dintre o operă studiată și contextul cultural în care a apărut aceasta	Curente culturale/literare (modernism, tradiționalism, orientări avangardiste, postmodernism) – context istoric,	(1) Dinamica unor specii: jurnalul,	– folosirea adecvată a neologismelor

	social-politic, evenimential; trăsături ale curentelor culturale/literare reflectate în textele studiate Diversitate tematică, stilistică și de viziune în poezia interbelică; Literatura servită ideologiei comuniste; Tipuri de roman în perioada postbelică (<i>studii de caz</i>)	memoriile – apariții editoriale după 1990; (2) Tendințe în literatură română actuală (<i>studiu de caz</i> la alegere)	în context
--	---	---	------------

Programe școlare, Ciclul superior al liceului, Limba și literatura română, Clasa a XII-a,
 aprobate prin ordin al ministrului nr.5959/22.12.2006

Prezentați, pornind de la o secvență aleasă, o activitate didactică în care să formați/dezvoltați una dintre competențele specifice.

În elaborarea răspunsului veți avea în vedere următoarele repere:

- prezentarea teoretică a conținutului ales; **8 puncte**
- explicarea relației dintre elementul de conținut ales și competența specifică vizată; **2 puncte**
- descrierea unei metode adecvate formării/dezvoltării competenței specifice alese, menționând un avantaj și un dezavantaj al acesteia; **8 puncte**
- evidențierea modului de aplicare a metodei descrise în vederea formării/dezvoltării competenței specifice alese; **6 puncte**
- exemplificarea unei metode de evaluare a competenței specifice formate/dezvoltate adecvate pentru activitatea de învățare construită. **6 puncte**

Rezolvări

Subiectul I

Tudor Arghezi a fost un creator de anvergură, cu manifestări notabile în poezie, proză și gazetărie. Cronologic, Arghezi se încadrează în modernismul interbelic, însă opera lui lirică atestă, prin recursul la teme specifice, afinitatea pentru tradiționalism.

Arghezi a fost unul dintre cei mai controversați autori ai vremii sale, fiind, deopotrivă, admirat și contestat. Unii contemporani au negat talentul poetului și valoarea artistică a operei sale. Însă, după cum susține criticul Nicolae Manolescu, notorietatea lui Arghezi este generată, paradoxal, de virulența reacțiilor detractorilor poetului.

Tudor Arghezi debutează la numai 16 ani, sub îndrumarea lui Alexandru Macedonski, în revista „Liga Ortodoxă”. Poetul se semnează cu numele său real, Ion Theo. Are o existență aventuroasă, în parte datorată naturii sale dilematice. Este, pe rând: călugăr la Mănăstirea Cernica, student la Geneva, lucrător într-un atelier de inele și capace de ceasornice din aur. Publică versuri, pamflete și articole polemice la Facla, Viața Românească, Teatru, Rampa. În 1918, în timpul realizării Marii Uniri, este închis în penitenciarul Văcărești, acuzat de trădare pentru că era de acord cu poziția neutră a României în Primul Război Mondial.

În volum, debutează târziu, în 1927 cu lucrarea „Cuvinte potrivite”. În 1931 publica *Flori de mucigai*, volumul care aduce în discuție un nou fel de a scrie poezie, numit generic „estetica urâtului”.

În 1928, sub direcția sa, apare ziarul *Bilete de papagal*.

Scrie proză: *Icoane de lemn*, *Poarta neagră*, *Ochii Maicii Domnului*, *Cimitirul Buna-Vestire*, *Lina* și poezie cu tematică diversă, de la cea gravă, socială până la poezie pentru copii: *Cântec de adormit Mitzura*, *Buruieni*, *Mărțișoare*, *Prisaca*, *Zdreanță*, *Versuri de seară*, *Hore*, precum și volumul de proză pentru copii *Cartea cu jucării*.

În publicația *Bilete de papagal* include pamflete caustice; la 30 septembrie 1943 apare excepționalul pamflet „Baroane” în care este atacat ambasadorul german la București, Manfred von Killinger. Ziarul este imediat confiscat, iar autorul închis la București și ulterior în lagărul de la Târgu Jiu. În comunism este reabilitat, devine membru al Academiei Române. În 1965, Universitatea din Viena îi decernează premiul „Gottfried von Herder”.

Operele de maturitate: 1907 – *Peisaje*, *Cântare omului*, *Stihuri pestrițe*, *Poeme noi*, *Cu bastonul prin București*, *Cântec de adormit Mitzura*.

Tudor Arghezi este un poet român care s-a remarcat și ca un strălucit publicist și traducător.

Poezia *Testament* deschide volumul din 1927, *Cuvinte potrivite*, volumul de debut al poetului. Poezia *Testament* este, ca specie literară, o artă poetică.

Arta poetică reprezintă un text programatic în care autorul își transmite, prin intermediul mijloacelor specifice, concepția despre poezie și despre rolul său de creator.

Titlul poemului evocă cele două părți ale Bibliei, Vechiul și Noul Testament. De asemenea, titlul amintește de textele lirice omonime ale poetului francez François Villon.

Termenul de testament are două accepții, în sens denotativ, denumind un act juridic prin care semnatarul testamentului, testatarul își transmite ultimele dorințe, care îi vor fi îndeplinite de succesorii săi. În sens conotativ, cel la care se referă poetul Arghezi, testamentul este exclusiv de ordin spiritual, moștenirea fiind opera pe care poetul o lasă urmașilor săi. Opera este denumită prin motivul liric al cărții, repetat în text.

Testament este o confesiune lirică, transpusă sub forma lirismului subiectiv și include 5 strofe, diferite ca număr de versuri. Deși este un text modernist, poemul include și accente tradiționaliste, cum ar fi referința la trecut, ideea că poetul este un mesager al suferinței colective precum și registrul lingvistic utilizat, special prin termenii populari arhaici utilizați.

Poetul se adresează succesorului său, fiul spiritual, identificat drept cititorul poemului, care trebuie să înțeleagă misiunea sacră de a transmite mai departe mesajul solemn al operei. Cartea, văzută ca simbol al operei este, deopotrivă, o mărturie a suferinței seculare colective și un strigăt de revoltă. Ea este un moment de evoluție: „Cartea mea-i, fiule, o treaptă.”

Artistul este liantul generațiilor, meșteșugarul de cuvinte și instanța justițiară. „Biciul răbdat se-ntoarce în cuvinte.” În vocea poetului răsună glasurile rămase neauzite ale unor oameni care s-au stins de durere, sacrificați „sudoarea muncilor sutelor de ani”, *Testament* devine glasul colectivității oprimată: „Durerea noastră surdă și amară/O grămădii pe-o singură vioară.”

Procesul creator, diferit de muncă aspră a predecesorilor este simbolizat prin instrumente specifice: condeiul și călimara. Pentru poet nu există cuvinte nepoetice. Ca și autorul francez, Charles Baudelaire, cel care l-a inspirat pentru principiul poetic numit estetica urâtului, Arghezi crede că arta, poeticul, trebuie să fie considerat unul dintre mijloacele poetice firești cu putere transfigurătoare. „Totul e sacru în mâinile artistului, declară el, și operația de a scoate perlele acolo unde vulgul nu vede decât muscărie e dumnezeiască.” Cu multă trudă și har, noroiul, veninul, ajung să primească strălucirea și noblețea veșmintelor poetice, dovedind că poezia e pretutindeni și că artistul e cu atât mai mare, cu cât știe să descopere mai adânc imagini respingătoare la prima vedere.

Creația înseamnă inspirație, „slovă de foc” și trudă îndelungată, „slovă făurită”, iar rezultatul îmbinării acestor aspecte o reprezintă sintagma „cuvinte potrivite”. Poetul este un artizan, un făuritor de cuvinte.

Trăsăturile poeziei argheziene sunt ambiguitatea și expresivitatea, caracteristici ale poeziei moderniste. Textul arghezian este original prin îmbinarea armonioasă a cuvintelor care fac parte din regiuni diferite ale vocabularului: termenii populari „căpătâi”, „pe brânci”, regionalismele „grămădii”, arhaismele „hrisov, condei”, termenii religioși „icoane, coroane”, neologismele „obscură”, termenii neplăcuți, grotești, „bube, mucegaiuri, noroi.” Poetul alege cuvinte concrete, cu forță evocatoare „muguri”, „șap înjunghiat”, „fierul cald îmbrățișat în clește”, preocupat fiind să redea limbajului însușiri materiale.

La nivel expresiv, se observă, în text, dominanța metaforei. Metaforele creează imagini vizuale „cenușa morților din vatră”, auditive „Durerea o grămădii pe-o singură vioară”, gustative „veninul strâns l-am preschimbat în miere”.

Limbajul artistic utilizat în *Testament* scoate în evidență, la nivel morfologic, preferința pentru substantive, că atestare a concretului și pentru verbe, care subliniază dinamismul textului, prin schimbările dese de persoane și de timpuri verbale. Alternanța timpurilor verbale (perfect simplu „grămădii”, perfect compus „a jucat”, prezent „izbăvește”, viitor „nu voi lăsa”) simbolizează momentele diferite parcurse de creația artistică, de la stadiul alchimiei poetice până la confruntarea cu receptorul contemporan și, mai apoi cu posteritatea, când ea devine un bun al comunității.

Arghezi se dovedește un autor inovator și la nivelul organizării strofice și la cel al prozodiei. Strofele inegale: 8 versuri-octavă, 4 versuri-catren, 18 versuri-strofă polimorfă, 13 versuri-strofă polimorfă, 8 versuri-octavă, sugerează stări emoționale diferite și tonalități variate ale frazei. Rimă împerecheată este când masculină, când feminină, stabilind o transgresie între asprime și suavitate, iar ritmul este variabil.

Testament este o artă poetică reprezentativă pentru direcția poetică modernistă, o argumentare a rolului artistului și al poeziei, un text ce nu-și propune epuizarea subiectului „Robul a scris-o, Domnul o citește./făr-a cunoaște că-n adâncul ei/zace mânia bunilor mei. Poezia trăiește în inefabil, folosind orice resurse ale limbii, înălțând urâtul, prin meșteșug și simțire, la frumusețea diamantului.

O altă poezie programatică argheziană este *Flori de mucigai*, publicată în volumul omonim din 1931. Ca o trăsătură definitorie a întregului volum arghezian, notăm preferința pentru estetica urâtului, concept teoretizat în 1853, în opera esteticianului Karl Rosenkrantz. Se poate stabili o filiație estetică și de concepție între *Florile de mucigai* argheziene și volumul *Florile răului*, (*Les fleurs du mal*) de Charles Baudelaire.

Titlul insolit al poeziei reprezintă un oximoron, reunind două concepte cu sensuri contrare, florile semnifică frumusețea naturală, în timp ce mucigaiul este sinonim cu degradarea. Titlul reunește astfel două categorii estetice opuse: frumosul și urâtul. Poetul consideră că actul artistic este destinat să transforme urâtul existenței în expresie a frumuseții, prin intermediul harului poetic. Poetul relevă astfel rolul cathartic al scrisului.

Textul poetic este structurat în cinci secvențe lirice. Începutul ex-abrupto al poeziei este centrat pe revelarea condiției particulare a eului liric, de ființă damnată, izolată de restul umanității. Arghezi este unul dintre marii poeți care au talentul de a transforma faptul biografic insolit, și anume, experiența carcerală, în materie pentru textul poetic, reflectându-se în volumul *Flori de mucigai*. Versurile inițiale: „Le-am scris cu unghia pe tencuială/pe un perete de firidă goală...” subliniază condiția specială a poetului, de ființă damnată, care în absența protecției divine, se simte însingurată și insignifiantă. Tema creației, revelarea condiției speciale a poetului, cu o concepție demitizată asupra lumii se observă în dezvoltarea câmpului semantic al scrierii: „Sunt stihuri fără an/Stihuri de groapă/De sete de apă, /Și de foame de scrum./Stihurile de acum.”

Suferință fizică este asumată de artistul care acceptă să se sacrifice pentru menirea sa artistică. Aluzia la acest dat al existenței se observă în utilizarea lexicului cu referințe biblice: „Cu puterile neajutate/nici de taurul, nici de leul, nici de vulturul/care au lucrat împrejurul/lui Luca, lui Marcu, lui Ioan.” Bestiarul

utilizat este simbolic; leul este simbolul puterii împărătești, taurul înseamnă jertfă, iar vulturul semnifică pogorârea Sfântului Duh.

Seria de metafore care conturează secvență a treia transmite odată cu ideea posterității operei literare și faptul ilimitării ei temporale: „stihuri fără an... stihuri de acum.”

Conștientizarea pierderii inspirației divine, vizibilă în neputința de a mai scrie, se observă în versuri care prezintă o suferință sufletească atroce. Dramatismul este potențat de sintaxa cu parfum arhaic: „Când mi s-a tocit unghia îngerească/Am lăsat-o să crească/și nu mi-a crescut-Sau nu o mai am cunoscut.” Unghia, devenită un instrument de scris neconvențional, confirmă rolul de artist angajat al poetului, care păstrează atitudinea de frondă prin faptul că scrie cu mâna stânga. Secvență lirică finală transpune sentimentele eului liric, prin intermediul notațiilor meteorologice care amintesc de atmosfera bacoviană: „Era întuneric. Ploaia bătea departe, afară./ Și mă durea mâna ca o ghiară/Neputincioasă să se strângă/Și m-am silit să scriu cu unghiile de la mâna stângă.” Aceste versuri subliniază principiul esteticii urâtului, prin imaginea suferinței, a tragismului condiției poetului, prin metafora scrisului autentic și sacrificial.

La nivel prozodic, poezia se remarcă prin metrica variabilă, prin strofele variabile ca număr de versuri și prin folosirea rimei împerecheate.

Flori de mucigai este o artă poetică reprezentativă pentru modernismul interbelic atât prin conținutul de idei (estetica urâtului, arta ca formă a catharsisului, tema suferinței artistice, transcendența vidă), cât și prin versificația inovatoare, observată la nivelul numărului inegal de versuri, prin utilizarea versului ingambament etc.) Imaginarul artistic inedit constituie, de asemenea, o marcă a modernismului liric arghezian.

Subiectul al II-lea

1. Funcția comunicării abordată în textul de mai sus este emoțională, dat fiind că sunt expuse sentimentele eului naratorial;
2. Virgulele încadrează o propoziție subordonată atributivă intercalată.
3. Sinonimele sunt: știutor, savant, minunate, aventuri, a salva.
4. Copacii au fost tăiați irational. I s-a tăiat alocația de hrană. Bucătarului i s-a tăiat maioneza.
5. *Învățat*, cuvânt format prin derivare cu sufix; *altădată*, adverb format prin alăturare din adjectival pronominal nehotărât *altă* și substantivul *dată*; *viteaz*, substantiv, format din conversiunea de la adjectivul *viteaz*;
6. *Seară* – adverb de timp; *celălalt* – pronume demonstrativ de depărtare; *gata*, interjecție cu valoare predicativă;
7. Am căutat o spălătorie (articol hotărât); Vino și tu cu o idee-două (numeral cardinal); O veni el când o putea (verb auxiliar, formă populară);

8. I–complement indirect în cazul dativ; ăsta–adjectiv pronominal demonstrativ de apropiere, a dat – predicat verbal exprimat prin verb predicativ;

9. Verbele la imperfect indicativ au o conotație subiectivă, în text, ele susținând ideea evocării naratoriale; acest timp stabilește diferența dintre timpul povestirii și timpul povestit; imperfectul poate sublinia, în egală măsură, dată fiind imprecizia pe care o exprimă, o acțiune repetată, iterativă, ca în secvență : „când eram mic...”

10. *Când eram mic* – propoziție subordonată circumstanțială de timp; *care erau prieteni cu el*– propoziție subordonată atributivă.

Subiectul al III-lea

Clasa a XII-a

Curențe literare: tradiționalism vs modernism

Lección de sinteză; curențe literare în perioada interbelică a literaturii române;

Strategii didactice:

Metode și procedee: jurnalistul cameleon, conversația euristică, harta conceptuală, dezbaterea.

Desfășurarea lecției

1. Evocarea:

Prima secvență a lecției servește anticipării subiectului prin imaginarea unui moment de spargere a gheții. Se folosește metoda „jurnalistului cameleon“. Doi elevi relatează din perspective diferite, în registru grav/ironic un fapt din actualitate. Ulterior se discută despre particularitățile de construcție ale textului epic modern. Sunt actualizate astfel cunoștințele elevilor care participă în majoritate la discuție.

2. Conținutul lecției:

a. Discuție asupra modernismului literar;

Modernismul grupează orientările literare din prima jumătate a secolului al XX-lea și reprezintă o direcție literară care se opune tradiționalismului. În modernism se înscriu: simbolismul, expresionismul, avangardismul sau ipostaze inovatoare ale liricii, cum ar fi poezia ermetică sau estetică uratului. Moderniștii își declarau atașamentul față de experiențele literare ale timpului. Mișcarea literară modernistă și-a găsit un susținător în criticul literar Eugen Lovinescu, care, prin intermediul revistei și al cenaclului Sburătorul a expus principiile privind modernismul. Revista a apărut la București între anii 1919-1922 și, respectiv, 1926-1927, iar cenaclul și-a desfășurat activitatea între anii 1919-1947. Doctrina literară a lui Lovinescu a fost expusă în lucrările *Istoria civilizației române modern* (1924-1925) și *Istoria literaturii române contemporane* (1926-1929). Criticul explică noua direcție din literatura română prin faptul că există un spirit al veacului, numit *saeculum*, care determină sincronizarea culturală, prin circulația rapidă a informației. Popoarele cu un nivel cultural ridicat le influențează și pe cele aflate în

curs de evoluție. Criticul își sprijină teoria pe conceptul de imitație, adus în discuție de sociologul francez Gabriel Tarde, care compară evoluția unui popor cu formarea unui copil, care adoptă, prin imitație, comportamentul părinților săi.

Eugen Lovinescu, criticul român vorbește despre conceptul de sincronism, care explică difuziunea unui curent literar, simultan, în toate statele lumii și care este generat de descoperirile științifice, de legile sociale sau de evenimente istorice de impact. Sincronismul este necesar, susține criticul pentru încercarea de modernizare a literaturii. În opoziție cu înaintașul său, ilustrul Titu Maiorescu, Lovinescu este de părere că procesul de imitare a formelor culturale, fără existența fondului autohton, este o lege firească de evoluție.

Criticul stabilește câteva mutații de ordin tematic și estetic: trecerea de la literatură de inspirație la o literatură de inspirație urbană; de la principiul subiectivității auctoriale în proză, la obiectivitate; evoluția poeziei de la epic la liric; intelectualizarea prozei și poeziei; dezvoltarea romanului analitic și expunerea cazurilor de conștiință; schimbarea fluxului întâmplărilor cu fluxul conștiinței; reprezentarea dramei intelectualului, în defavoarea dramei exclusiv sociale. Sunt abordate specii literare noi: jurnalul, eseu romanesc, scrisorile.

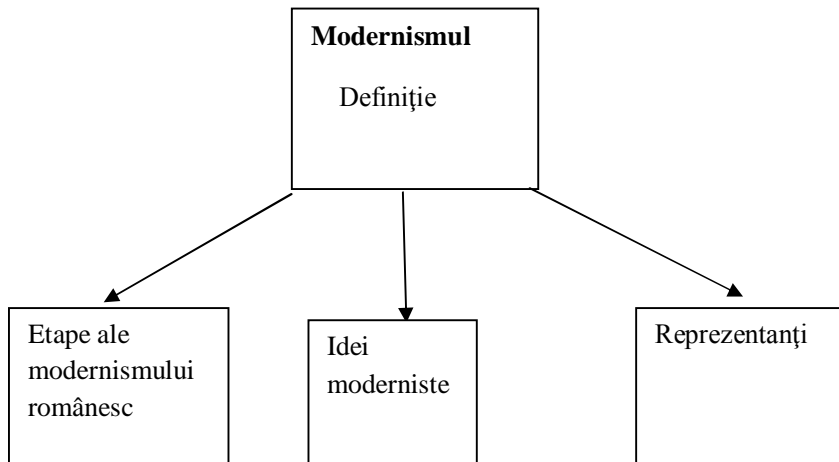
În pleiada modernistă se remarcă prezența poezilor români: George Bacovia, Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Ion Barbu, fiecare dintre ei ilustrând, prin operă, câte o directivă tematică în cadrul modernismului, în acord cu influențele din spațiul literar european. Astfel, George Bacovia se situează în prelungirea simbolismului german, Arghezi recunoaște o influență din Charles Baudelaire, scriind ca și autorul francez, despre realitatea neplăcută care devine sursă a poeticului, Lucian Blaga este un poet expresionist, în timp ce Ion Barbu optează, în parte, și datorită, formației sale matematice, pentru limbajul încifrat, sibilinic, cu o sintaxă dificilă, care se adresează cititorului avizat. În lirica autorilor români se disting teme și motive din poezia europeană, identificate de Hugo Friedrich în lucrarea sa: straniețe, disonanță, depersonalizare, timpul crepuscular, transcendență goală, irealitatea lumii, anormalitate, metafora ca mijloc stilistic care dezvăluie fantezia nelimitată. Lovinescu instituie un modernism programatic, poezii români interbelici aduc în scenă modernismul moderat, în timp ce avangarda literară pune în practică modernismul acut, observă Mircea Scarlat, în lucrarea *Istoria poeziei românești*.

În proză românească a perioadei se observă aceeași mișcare de sincronizare, prin romanele *Ion*, *Enigma Otiliei*, *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*. Există și aici moșteniri literare variate: dacă la G. Călinescu se observă preferința pentru romanul obiectiv, balzacian, la Camil Petrescu se manifestă apetitul autorului pentru sondarea stărilor sufletești ale protagonistului, pentru transcrierea la persoană întâi, pentru că subiectivitatea înseamnă automat și autenticitate, principiul de la care Camil Petrescu nu se abate, după cum nu renunță la inspirația proustiană.

Alți reprezentanți ai perioadei au fost Mihail Sebastian, Anton Holban, Hortensia Papadat-Bengescu etc

b. Organizarea colectivului

Construirea unei hărți conceptuale. Elevii alcătuiesc o hartă a modernismului literar după modelul:

c. Elevii au prezentat rezultatele muncii lor clasei. S-a constatat eficiența procedurii interactive al hărții conceptuale în activitatea de învățare prin faptul că elevii au înțeles și au fost capabili să reproducă informațiile. Elevii au fost antrenați în activitatea de predare și au avut astfel ocazia să-și dezvolte competențele lingvistice, de comunicare și de relaționare interpersonală.

d. Avantajele metodelor utilizate în cadrul acestei activități rezultă din caracterul interactiv al lecției, din implicarea elevilor, în majoritatea lor, în procesul de învățare.

Pe de altă parte, există riscul ca, în lipsa unei discipline a muncii, a înțelegerii modului în care se lucrează pe marginea acestui subiect, informația să nu parvină echitabil și corect elevilor clasei.

e. Evaluarea activității didactice și a muncii elevilor se poate realiza în două forme:

- prin susținerea unor proiecte individuale sau de echipă binară în care elevii să prezinte aspecte din opera unui autor interbelic, poet sau prozator;
- susținerea unui test sumativ, cu itemi obiectivi și semi-obiectivi, având drept subiect modernismul.